

**БІЛОЦЕРКІВСЬКА МІСЬКА РАДА
КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
Р І Ш Е Н Н Я**

від 10 листопада 2020 року

м. Біла Церква

№ 681

Про вирішення судового спору щодо визнання малолітнього Поляруша В.Д. таким, що втратив право користування житловим приміщенням

Виконавчий комітет Білоцерківської міської ради розглянув подання служби у справах дітей Білоцерківської міської ради від 30 жовтня 2020 року № 1302 та рекомендації комісії з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради (протокол від 28 жовтня 2020 року № 15) з питання визнання року народження, таким, що втратив право користування житловим приміщенням.

У провадженні Білоцерківського міськрайонного суду Київської області перебуває справа № 357/6248/20 за позовом

, яка діє в своїх інтересах та в інтересах малолітнього сина , третя особа: служба у справах дітей Білоцерківської міської ради, про визнання особи такою, що втратила право користування житловим приміщенням (ухвала Білоцерківського міськрайонного суду Київської області від 14 липня 2020 року).

Відповідно до положень статті 19 Сімейного кодексу України при розгляді судом спорів щодо визнання дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням, є обов'язковою участь органу опіки та піклування, представленого належною юридичною особою. Орган опіки та піклування подає суду письмовий висновок щодо розв'язання спору.

В ході розгляду матеріалів справи встановлено, що спірне житло, що знаходиться за адресою: вул. , м. Біла Церква, Київська область, на підставі договору купівлі-продажу квартири, посвідченого 02 липня 2008 року державним нотаріусом Другої Білоцерківської міської державної нотаріальної контори Київської області , зареєстрованим в реєстрі за № 2-3890, належало відповідачу

Відповідно до витягу з реєстру територіальної громади м. Біла Церква від 29 вересня 2020 року № наданого управління адміністративних послуг Білоцерківської міської ради, у вищевказаному житлі року зареєстрована відповідач року народження, а з року – малолітній син відповідача року народження.

Відповідно до свідоцтва про придбання нерухомого майна на аукціоні з реалізації заставленого майна від 16 березня 2020 року, виданого приватним нотаріусом Білоцерківського міського нотаріального округу Київської області , зареєстрованого в реєстрі за № 551, власником вищевказаного спірного житла є позивач

Позивач у своїй позовній заяві зазначив, що він заперечує проти проживання відповідача із сином, які не є членами його сім'ї в розумінні СК України, ЦК України та ЖК УРСР, у спірному житлі, бо він не надавав дозволу на реєстрацію місця проживання

відповідача із сином у його квартирі. Відповідач чинить йому перешкоди у користуванні власністю та не бажає самостійно знятися з реєстрації зі спірної квартири. Позивач вважає, що в майбутньому у нього можуть виникнути труднощі при здійсненні права на відчуження нерухомості або оформлення субсидії, тому він змушений звернутися до суду за захистом своїх прав.

Чинним законодавством України передбачено захист житлових прав дітей. Зокрема, статтею 47 Конституції України встановлено, що ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду.

Частиною 1 статті 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року) визначено, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питанням соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини.

Згідно із частиною 7 статті 7 Сімейного кодексу України дитина має бути забезпечена можливістю здійснення її прав, установлених Конституцією України, Конвенцією про права дитини, іншими міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Законом України «Про охорону дитинства» встановлено, що забезпечення найкращих інтересів дитини - дії та рішення, що спрямовані на задоволення індивідуальних потреб дитини відповідно до її віку, статі, стану здоров'я, особливостей розвитку, життєвого досвіду, родинної, культурної та етнічної належності та враховують думку дитини, якщо вона досягла такого віку і рівня розвитку, що може її висловити.

Згідно зі статтею 8 Закону України «Про охорону дитинства» кожна дитина має право на рівень життя, достатній для її фізичного, інтелектуального, морального, культурного, духовного і соціального розвитку. Батьки або особи, які їх замінюють, несуть відповідальність за створення умов, необхідних для всебічного розвитку дитини, відповідно до законів України.

Відповідно до частини 3 статті 17 Закону України «Про охорону дитинства» батьки або особи, які їх замінюють, не мають права без дозволу органів опіки і піклування, наданого відповідно до закону, укладати договори, які підлягають нотаріальному посвідченню та/або державній реєстрації, відмовлятися від належних дитині майнових прав, здійснювати поділ, обмін, відчуження житла, зобов'язуватися від імені дитини порукою, видавати письмові зобов'язання.

Згідно з вимогами статті 18 Закону України «Про охорону дитинства» діти - члени сім'ї наймача або власника жилого приміщення мають право користуватися займаним приміщенням нарівні з власником або наймачем. Органи опіки та піклування зобов'язані здійснювати контроль за додержанням батьками або особами, які їх замінюють, майнових та житлових прав дітей при відчуженні жилих приміщень та купівлі нового житла.

28 жовтня 2020 року на засіданні комісії з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради розглядалося питання щодо визнання малолітнього приміщенням у присутності його та позивача

. Мати дитини повідомила, що вона придбала спірну квартиру в кредит, сплачувала за неї, але через економічну кризу у неї виникла кредитна заборгованість. На даний час вона із дітьми року народження, року народження, чоловіком року народження, проживають в сім'ї її матері за адресою: вул. м. Біла Церква, Київська

область. Позивач повідомив, що він придбав спірну квартиру згідно із законом, пропонував відповідачеві мирним шляхом вирішити цей спір, однак мати з дитиною добровільно не знялися з реєстрації з його квартири. Комісія з питань захисту прав дитини, дослідивши документи по справі, заслухавши пояснення присутніх, враховуючи вищенаведені норми

чинного законодавства України, дійшла до висновку, що визнання малолітнього таким, що втратив право користування житловим приміщенням, не відповідає його інтересам та призведе до звуження обсягу існуючих житлових прав дитини й порушення охоронюваних законом її інтересів, тому рекомендувала службі у справах дітей Білоцерківської міської ради підготувати відповідний висновок органу опіки та піклування до суду.

Враховуючи вищезазначене, керуючись інтересами малолітньої дитини, відповідно до Конвенції ООН «Про права дитини», статті 47 Конституції України, статей 7, 19, Сімейного кодексу України, статей 1, 8, 17, 18 Закону України «Про охорону дитинства», статті 40 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Порядку провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 року № 866, орган опіки та піклування - виконавчий комітет міської ради дійшов до висновку:

1. Визнання малолітнього _____ року народження, таким, що втратив право користування житловим приміщенням за адресою: вул. _____, м. Біла Церква, є таким, що суперечить правам та інтересам дитини, звужує обсяг існуючих житлових прав малолітнього та порушує його охоронювані законом інтереси.

2. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника міського голови Возненко К.С.

Міський голова

Геннадій ДИКИЙ